

хождение-то на единъ цѣль и многочисленъ народъ.⁴⁾); второ и сами Славени-ти, какво-то и днесъ юще Българи-ти и Греци-ти *ὀπορο-ριζόμενοι* промѣнுவать и преобразавать си отъ малкы имена-та така що се веке почти не познаватъ. На пр. отъ Драганъ станжло Ганьо, Гандьо, Ганчо, и Драганчо; отъ неупотребимо-то Божо, станжло Бошко, Боньо, Бончо и Божиль; отъ Никола, станжло Кольо, Кочо и Николчо; отъ Василь, станжло Василчо и Вичо; отъ Драгана, Гана, Ганка; отъ Стояна, Стойка, Тоша; отъ Недѣля, Неда, Неша; отъ Драгоя, Гойо, Гойко, Гойчо; отъ Драгича, Дичо; отъ Димитрія, Димо, Димчо, и пр. и пр. Третьо, и чужди, на пр. Татарскы или Фінскы, нѣкои имена да ся употребили наистинѣ Уни-ти, пакъ не бы могли само за това да ся отсѣдятъ и отхвърлятъ като чужди, понеже, какъ-то и выше (стр. — 50) рекохмы, твърдѣ лесно сѣ могли, като жители на крайны-ты придѣлы Славенскаго рода, да си заематъ имена и отъ свои-ты иноплеменны сосѣды, отъ кои-то сѣ си вѣроятнo и жены даже земали; а сѣкы знае общыя-тъ обычай що иматъ родители-ти да си назавать дѣца-та на бащино и на майчино си имя, като за продълженіе на своя-тъ челядный родъ. За такова тождество въ Славенскыя-тъ языкъ сѣ нѣкои-си чужды рѣчи или имена Шафарикъ твър-

⁴⁾ Мы выше (стр. 48—50) говорихмы за това, и представихмы довольно имена испѣрчены и преобразены като да ся непознаватъ; но казвамы и тукъ че находимъ въ писатели-ты такыя Славенскы имена, кои-то ако да не ны го казвахъ сами ти, никога не быхмы припознали за Славенскы. На пр: имена-та Хилвудій (*Χιλβούδιος*) у Проконія (*de bell. Godh. p. 496*), Даврагеца (*Δαβραγέζας ἄντης ἀνήρ*) у Агадіа (*III, 21*) у Суаруна (*Σουαρούνας, Σκλάβος ἀνίρ*) такожде у Агадіа (*IV. 20*), звучать ли по Славенски? Никакъ, обаче сѣ чисто Славенски.